

Спогади сина Михайла Юрійовича про батька – героя Чорнобиля, ветерана війни Юрія Броніславовича

«Мій батько – герой. І найбільший мій сором у житті – що я багато років цього соромився.

Частина моєї великої родини жила в Чорнобилі. Бабуся керувала цілим універмагом – на той час це була серйозна посада. Дідусь був директором маслозаводу. Батя часто згадував те морозиво, масло, сири – смак, якого зараз уже не зустрінеш.

А потім стався Чорнобиль. Один день – і життя розділилося на «до» і «після». Квартири, будинки, речі – усе лишили. Евакуація. Все було надто складно і незрозуміло.

У перші години він став у ряди добровольців: гасив пожежу, а згодом ліквідував наслідки катастрофи. Рятував місто, людей і країну. Просто тому, що інакше не міг.

Через кілька років, у 1992-му, з'явився я.

І був період, коли бути «чорнобильським» серед однолітків здавалося соромно.

Я приховував це. Мовчав. Уникав.

А потім батька не стало. І сором змінився на жаль, який уже нічим не виправиш.

Я ніколи ні від кого не фанатів і не створював собі кумирів. Бо десь усередині завжди знав: мій єдиний герой – мій батько.

Іноді досі важко пробачити собі, що я соромився вчинку людини, якій був вдячний цілий світ»

Опубліковано з дозволу автора









